

det, den ærede Ordfører for Regeringspartiet har gjort, hvorefter det til syvende og sidst ikke vil blive en saa overmaade stor Merudgift, Kommunerne ville faa, og det kan vel ogsaa være rigtigt, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) sagde, at der endog var enkelte Kommuner, i hvis Byrder Lovforslaget vilde medføre en Lettelse, men det er dog vist en Erfaring, der er gjort ved al saadan Lovgivning her i Danmark, at Omkostningerne næsten altid løbe højere op, end man har beregnet, selv om de forudgaaende Beregninger ere gjorte saa omhyggeligt og nøjagtigt, som det har været muligt. Selv om man, idet man fremsætter disse Beregninger, forsikrer, at man er overbevist om at være paa den rigtige Side med Hensyn til, hvad Udgifterne kunne beløbe sig til, tror jeg, man næsten for alle disse Loves Vedkommende er endt i det Resultat, at Beregningerne alligevel være for lave, og at Udgifterne løb en hel Del højere op. Man maa vistnok ogsaa være forberedt paa, naar dette Lovforslag skal gennemføres, at det bliver en ny og betydelig Byrde for Kommunerne. Derfor burde det tages under nøje Overvejelse under denne Sags videre Behandling, hvor stort et Tilskud man skal forlange af Kommunerne i den Sag, og man burde lade Afgørelsen af dette Spørgsmaal til en vis Grad være afhængig af, hvad Skæbne det Forslag faar, som paa Finansloven er stillet om at stryge de 1,200,000 Kr. om Aaret, som Staten hidtil har ydet i Tilskud til Kommunerne.

Der er baade fra den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Brorsen) og den ærede Ordfører for de Radikale (Ivar Berendsen) gjort stærke Indvendinger mod de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder om Dannelsen af særlige Udvalg til at varetage de Opgaver, som dette Lovforslag stiller. Jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Indvendinger have deres store Berettigelse, og at det vilde være rigtigere i langt højere Grad at knytte Anvendelsen af det offentliges Midler i denne Sag til selve de kommunale Raad og de kommunale Institutioner, som i Forvejen bestaa. Der kan vist ikke være nogen Tvivl om, at i de større Købstæder vil det være naturligt og mest økonomisk at lade disse Sager behandle af Fattigudvalget i Forbindelse med Hjælpekassens Bestyrelse. I mange af de Tilfælde, der komme op ved Anvendelsen af dette Forslags Bestemmelser, i hvert Fald i de større Købstæder, vil det blive nødvendigt at spørge Fattigudvalget om dets Mening, inden man afgør Sagerne, fordi det bliver den eneste Autoritet, som har tilstrækkelig Ind-

sigt i alle de herhen hørende Forhold. I de større Byer vil et Udvalg som det her foreslaaede sikkert være nødt til at tage lønnet Medhjælp i stor Udstrækning, ikke for at ekspedere de nye Sager; efterhaanden som de indkomme, men for at føre det nødvendige, virksomme Tilsyn med Pengenes rette Anvendelse. Disse Udgifter, som et saadant særligt Udvalgs Administration i hvert Fald i større Købstæder sikkert vil medføre, kunde maaske spares, dersom det blev Fattigudvalget eller Fattigvæsenets Institutioner, der ekspederede Sagerne.

Jeg tror nok at have forstaaet, hvad Meningen er med, at man vil oprette saadanne særlige Udvalg, det er bl. a. for at gøre et skarpt Skel mellem Fattighjælp og den Hjælp, der i dette Tilfælde skal ydes. Det er, om jeg saa maa sige, et Etikettehensyn, et Hensyn til de trængendes Finfølelse: man vil befri dem for den tunge Gang til den Dør, ved hvis Indgang der staar „Fattigudvalget”. Nu skal jeg heller ikke underkende, at dette Etikettehensyn kan have sin store Berettigelse, og at den Finfølelse, man derved har ment at ville respektere hos de trængende, ogsaa fortjener at respekteres. Men mon det dog ikke skulde kunne ordnes, om ikke paa anden Maade saa ved, at man søgte Navneforandring for det Udvalg, som i Købstadkommunerne kaldes Fattigudvalg? Skulde det ikke kunne lade sig gøre at organisere dette Udvalg og dets Virksomhed saaledes, at det blev et „Forsørgelsesudvalg”, saa at det ikke længere behøvede at kaldes „Fattigudvalg”, og saaledes, at man kunde lade det have med begge disse Slags Sager at gøre, baade med Uddeling af Fattighjælp og den Hjælp, her er Tale om? Der er allerede et Præcedens i saa Henseende. Saa vidt jeg ved, administreres saadanne Sager som f. Eks. Hjælp til døvstumme Børn og til aandssvage og abnorme Individer i det hele af Fattigudvalget i Provsbyerne. Der er altsaa allerede en Del Sager under Fattigudvalgenes Behandling, som ikke have Karakter af Fattighjælp, saa det vilde kun være at gaa et Skridt videre i den Retning, om man ogsaa nu lod Fattigudvalget have Afgørelsen af Spørgsmaalet om Anvendelse af Hjælp til Enkers og Enkemænds Børn.

Det er de Bemærkninger af mere almindelig Natur, som jeg har fundet det rimeligt at gøre her ved Sagens første Behandling, og jeg skal da i Erkendelse af, at den Sag nu er moden til Afgørelse, anbefale den til velvillig Behandling her i Tinget,